

תת"ע 11248/12/16 - מדינת ישראל נגד עמית סימן טוב

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 11248-12-16 מדינת ישראל נ' עמית סימן טוב

בפני	כבוד השופט טל פרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	עמית סימן טוב

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 19.1.17 בהעדר התייצבות, ובו הורשע המבקש בעבירה של שימוש בטלפון.

טיעוני הצדדים

לטענת המבקש, לא ידע על מועד המשפט ולא קיבל כל הזמנה לדיון .

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש זומן לדיון כדין ואישור המסירה חזר בציון "לא נדרש".

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את המסגרת על פיה יפעל בית המשפט בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטול של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, נקבע כי:

"בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המסגרת המשפטית מצויה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 וסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 .

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 קובעת:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

בע"א 3613/07, אזוב נגד מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 787, נפסק:

"תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי עניינה כאמור חזקת מסירה הניתנת לסתירה. התקנה קובעת חזקה שדבר דואר רשום נתקבל אצל הנמען, אף ללא חתימה על אישור המסירה, תוך חמישה עשר ימים מיום המשלוח. חזקה זו ניתנת לסתירה רק אם הוכיח הנמען כי ההודעה לא נתקבלה מסיבות שאינן תלויות בו.... התקנה על פניה אינה פוגעת בזכויות או בעקרונות של שפיטה ואינה חורגת ממתחם הסבירות. לא זו בלבד, אלא שהתקנה אף קובעת בסייפה לה את האפשרות לסתור את חזקת המסירה באופן המאזן בין תכלית שלשמה הותקנה התקנה לבין זכויותיו של החייב-נמען".

סעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 קובע כי :

" (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:...

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

...

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדין".

בע"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל [לא פורסם], (להלן "סמימי") קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזיהוי שלו וזו גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה 44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא נדרשה".

ברע"פ 9811/09 [פורסם בנבו] (29.12.09) בעניינו של **סמימי**, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות הענין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של פסק הדין. ... והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר".

לטענת המבקש, הסיבה לאי התייצבותו נעוצה בעובדה שלא קיבל הזמנה לדין. אולם, מעיון באישור המסירה, הסרוק בתיק בית המשפט, עולה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש "**פהר אילונה 5/17 חולון 58459**", בדואר רשום מס' **RA003823893H4** וחזרה בציון "**לא נדרש**", כך שבהתאם לתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מתקיימת "חזקת המסירה", ועל המבקש הנטל להפריכה.

המבקש כשל מלהוכיח כי לא קיבל את הדו"ח מסיבות שאינן תלויות בו, ולפיכך החזקה לא נסתרה. המבקש לא טרח לציין בבקשתו כי כתובתו שונה מזו המצוינת בכתב האישום אשר אליה נשלחה ההזמנה וכן לא הציג אישור מרשות הדואר התומך בטענותיו.

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנוצצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו.

ב.בחינת גרימת עיוות דין

ברע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** [פורסם בנבו] (6.1.09) נקבע כי:

"... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין".

עיון בבקשה מלמד כי לא הוצגה כל טענת הגנה קונקרטיית מצד המבקש, למעט טענתו כי יש בידו להוכיח חפותו, ולפיכך לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין.

באשר לעניין העונש אשר הוטל על המבקש הרי שמדובר בעונש מקל ביחס לעברו שכן זו הרשעתו השלישית בגין שימוש בטלפון!

לאור כל האמור לעיל, בהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולפיכך

הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ו אדר תשע"ז, 13 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.